

μαῦροι μικροὶ δαίμονες ἐφόνευσαν τὰς ὀρνίθας καὶ ἔρριψαν τὰ λιθάρια ταῦτα ἐπὶ τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον ἐτάφη ὑπὸ τὴν βροχὴν τῶν πετρῶν ὡς ἐντὸς τάφου. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ὁ Νικόλαος ἐξύπνησε μὲ μέτωπον κάθιδρον, καὶ μὲ πνεῦμα ἀνήσυχον διὰ τὰς νυκτερινὰς ὀπτασίας· μύριαι προλήψεις ἐτάρασσον τὴν κεφαλὴν του· ἀλλ' ὁ ἥλιος διεσκεδάσεν ὀλίγον τοὺς φόβους του. Ἡ σύζυγός του ἀκούσασα τὸ ὄνειρον ἐσφραγίσθη διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ εἶπε·

— Πήγαινε ν' ἀνάψῃς κηρίον εἰς τὸν Ἅγιον. Δαβὶδ ἢ θὰ σὲ συμβῇ δυστύχημα.

— Θὰ ὑπάγω, ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε. Ἐξ ἐναντίας εἰς ἓνα χρόνον τὸ κτῆμα τοῦ Μιχαήλ θὰ εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἐτρελλάθης; δὲν εἶσαι ἀρκετὰ πλούσιος διὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃς.

— Περιμάζωξε τὴν γλῶσσάν σου· ἤξεύρω τί λέγω.

— Ναί, ναί, ἐπιθύρῃσεν ἡ γραῖα, ὀνειρεύεσαι ἀδάμαντας, καὶ θὰ λάβῃς μόνον πέτρας. Χθὲς, ἐνῷ ἦσον εἰς τὴν ἐορτὴν αἱ Ἀτσιγκάνισσαι ἐπέρασαν ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἡ βασίλισσά των ἀφ' οὗ μ' ἐκύταξε καλὰ καλὰ μὲ εἶπεν· « Ὁ κήπος σας εἶναι πράσινος καὶ ἀνθισμένος· ἀλλὰ τὸ ἐρχόμενον φθινόπωρον πέτραι θὰ φυτρώσουν εἰς τὰ δένδρα σου ὡς ἐπωρικά τῆς κολάσεως. » Πήγαινε· σὲ λέγω ν' ἀνάψῃς κηρίον εἰς τὸν Ἅγιον Δαβὶδ.

Ὁ Νικόλαος φοβηθεὶς διὰ τὴν πρόβρῃσιν ταύτην δὲν ἀπήντησεν· ἔστρεψε τὴν βράχιν καὶ διευθύνθη εἰς τὴν καλύβην τοῦ Μιχαήλ, ὅστις ἐκοιμάτο ἀκόμη.

ΒΙΩΝ.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

Ἐπεισόδιον τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας
ἐλληνικοῦ ἁγῶνος.

Κλαῦσον, Μαρία μου, κλαῦσον, ἀνεφώνησέ ποτε περίλυπος νέος Ἕλληνα μαχητὴς πρὸς τὴν ὡραίαν μνηστὴν του. Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ προορισθεῖσα ὡς ἡ εὐτυχεστέρα τῆς ὑπάρξεώς μου, εἶναι ἡ θανατηφόρος πληγὴ πάσης εὐφροσύνης ἐλπίδος μου, ἄγγελος ἀνεκφράστου συμφορᾶς καὶ πικροτάτου πένθους. Στρέψον τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς τὴν νῆσον ἐκείνην, τὴν πατρίδα μου, τὰ ἀτυχῆ Ψαρὰ! Ἰδὲ τὰ τρομερὰ ἐκείνα τεκμήρια τῆς πτώσεώς της ἀνυψούμενα εἰσέτι καὶ μαυροῦντα τὴν ἀτμοσφαῖραν. Οὐαὶ εἰς τὴν πατρίδα μου! οὐαὶ εἰς τὰ τέκνα της! Τὰ Ψαρὰ δὲν ὑπάρχουσι πλέον! — Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἕλ-

λην κατέπεσεν εἰς τὸ ἔδαφος βαρύθυμος, ἐν ᾧ ἡ τρομερὰ Μαρία, ρίψασα τὸν χιονώδη αὐτῆς βραχίονα περὶ τὸν τράχηλόν του, προσεπάθει διὰ γλυκείας φωνῆς νὰ καταπραῖνῃ τὴν παραχύν του. Ἀλλ' ὁ Ἕλληνα ἔστρεψε σύννου καὶ κατηφὲς βλέμμα πρὸς τὴν ἐρωμένην του· ὅτε δὲ εἶδε δάκρυα καταβρέχοντα τὰς παρειάς της καὶ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας της ἀπεικονιζόμενον εἰς τὴν ὄψιν της, ἡ ἀγωνία αὐτοῦ ἐφαίνετο προσλαμβάνουσα νέας δυνάμεις. Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔμενεν ἄφωνος, πρὸς δὲ τοὺς παρηγόρους λόγους τῆς Μαρίας ἀπήντησε διὰ μικροῦ μειδιάματος δεικνύων τὰ Ψαρὰ! Μετὰ μακρὰν δὲ σιωπὴν ἡ Μαρία εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς· — Μάρκε, ἔσο γενναῖος, ὀπλίσθητε διὰ καρτερίας χάριν ἐκείνων τοῦλάχιστον, εἰς οὓς ἡ ζωὴ σου εἶναι γλυκεία καὶ πολυτίμητος.

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Μάρκος, ρίπτων βλέμμα βαθυτάτης θλίψεως. Μαρία, σὺ εἶσαι πλέον τὸ μόνον προσφιλὲς ἀντικείμενον τὰ ἀπολειφθέν μοι ἐν τῷ ἀθλίῳ τούτῳ κόσμῳ!

— Τί λέγεις, Μάρκε; ἠρώτησεν ἀνησύχως ἡ τεθλιμμένη νεῆνις.

— Τὴν θλιθεράν, τὴν μαύρην ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἀταράχως.

— Καὶ ὁ ἀξιοσέβαστος πατήρ σου; Καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀδελφοί σου;

— Δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ἡ τέφρα αὐτῶν ἀνέμιχθη μετὰ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐρημωθείσης νήσου. Μαρία, εἶμαι ἤδη ἐρημος, πλάνης ἐν τῷ ταλαιπώρῳ τούτῳ κόσμῳ. Ζῶ μόνον χάριν σου καὶ τῆς διψῆς τῆς ἐκδικήσεως, ἥτις καταβιβρώσκει τὸ στήθος μου. Ἡ θάλασσα πρὸ πολλοῦ ἤθελεν εἰσεῖναι ὁ τάφος μου· διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐπιζήσω πλέον μετὰ τοιαύτην σκληρὰν δοκιμασίαν καὶ ἀθλιότητα. Πρέπει ὅμως νὰ ζήσω, ἵνα θρηνήσω τὴν τύχην τῆς πατρίδος μου, νὰ ζήσω ἄνευ τῆς εὐτυχοῦς καὶ γλυκυτάτης προσηγορίας τοῦ συζύγου καὶ προστάτου, τοῦ ἀδελφοῦ καὶ φίλου σου. Φεῦ! Δὲν δύναμαι νὰ ὀνειροπολήσω εἰς τὸ ἐξῆς· εὐδαιμονίαν, ἀφοῦ ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ συμπολιταὶ μου μένουσιν εἰσέτι ἄταφοι καὶ ἀνεκδίκητοι! Ὅχι· ἐν ἐνόματι τοῦ Ἰφίστου, ἀποστρέφομαι πᾶσαν τοῦ κόσμου εὐφροσύνην. Ναί, θέλω παραιτήσῃ τὰ πάντα, ὅπως ἀφιερώσω τὰς ἐπιλοιπούς στιγμὰς τῆς ἀθλίας ὑπάρξεώς μου ὑπὲρ τῆς δεινοπαθείσης πατρίδος. — Ἡ Μαρία εἰς ἀπάντησιν ἔχυσε χεῖμαρρον δακρύων, ἃ τινὰ ἀνεκούφισαν ὅπως οὖν τὸ βῆρος τῆς καταθλιβούσης τὰ στήθη της λύπης.

Αἱ κολακευτικαὶ καὶ γλυκεῖαι ἐλπίδες, αἵτινες ἐθέρμαινον τὴν καρδίαν αὐτῆς, διεσκεδάσθησαν, καὶ ἐφαίνετο συγκεντροῦσα τὰς δυνάμεις της, ὅπως ἀνθέξῃ εἰς βίον σκληρὸν ἀντὶ τῆς εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν ἤλπιζε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ χαρὰ τῇ ἐφαίνετο ἐγκλημα.

καὶ ἡ ἀτυχὴς νεῖνις εὐκόλως συνησθάνθη τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον τῆς ἀποφάσεως τοῦ μνηστῆρός της.

— Ναί! φιλότατη Μαρία, ἐπανέλαθεν. Ἦλθον μόνον ἵνα σε ἶδω μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ ἀποχαιρέτισω ἴσως διὰ παντός· ἔπειτα νὰ ἐπανέλθω εἰς τόπον, ὅπου ὁ πόλεμος ἀγρίως λυσσᾷ, καὶ ὅπου εἶναι ἀναγκαῖος ὁ βραχίον παντός Ἑλλήνου. Ἐξ σεβαστέ μου πάτερ, γενναῖοι ἀδελφοί, ὁμνῶ εἰς τὴν ἱεράν ὑμῶν κόνιν ὅτι οὐδέποτε θέλω ἡσυχάσει, οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἀπολαύσει τὰς κοινὰς καὶ τετριμμένας τοῦ βίου τούτου τέρψεις, πρὶν ἢ ἐκδικηθῶ προσηκόντως τὸν βάρβαρον, τὸν αἱμοχαρῆ φονέα σας.

Ὁ ἀτυχὴς ἐραστὴς διέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον βεβουλισμένος εἰς λύπην, ὁποῖαν υἱὸς καὶ ἀδελφὸς μόνον δύναται νὰ αἰσθανθῇ.

Ἀλλ' αἱ σκιαὶ τῆς νυκτὸς ἐξεστίνοντο ἤδη ἐπὶ τοὺς πλησιοχώρους βράχους. Ὁ τρικυμιώδης ῥόχθος τῆς θαλάσσης εἶχε παύσει, καὶ τοὺς γλυκεῖς ψιθυρισμοὺς τῆς γαληνιαίας ταύτης ὥρας διεδέχθη ἡ ὥδῃ τῶν πτηνῶν καὶ τῆς νυκτὸς ἡ αὖρα συρίζουσα ἑλαφρῶς περὶ τὰ ἀκρωτήρια· ἡρεμία καὶ σιωπὴ εἶχε διαδεχθῇ τὸ σκότος καὶ τὴν φρίκην τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἦτο καιρὸς ἀναχωρήσεως. Ὁ Μάρκος ἐσφιγξέ τότε εἰς τὸ πᾶλλον στήθος τοῦ τὸ ἄπνουν σχεδὸν σῶμα τῆς ἀπαρηγορήτου μνηστῆς τοῦ καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν. Ἡ Μαρία δὲν ἐπεχείρησε ν' ἀναχαιτίσῃ τὰ βήματα αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' ἀγωνιώδους σιωπῆς ἐβλεπε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ δυστυχοῦς αὐτῆς φίλου.

Ὁ Μάρκος μετὰ τινος συνεταίρου τοῦ ἐπέβησαν εἰς μικρὸν ἀκάτιον τὸ ὁποῖον διέσχίζεν ἤδη ὀρμητικῶς τὰ ἀφρίζοντα κύματα. Ἡ Μαρία προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ βλέμματα καὶ κρουνὸς δακρύων ἐβρέαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἀλλ' αἶφνης ἐγείρεται θύελλα, ἡ λέμβος γίνεται ἄφαντος, καὶ θλίψις ἄφατος κυριεύει τὴν καρδίαν της. Προσεπάθησε νὰ ἶδῃ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ ποθεινότατον ἀντικείμενον, ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη περιβάλει τὴν ἀγρίαν θάλασσαν διὰ τοῦ ζοφεροῦ αὐτῆς καλύμματος, καὶ οὐδὲν ἀντικείμενον διακρίνεται. Οὕτω συντετριμμένη τὴν καρδίαν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, ἵνα θρηνήσῃ καθ' ὅλην τὴν μακρὰν νύκτα τὴν ἀπώλειαν τῶν προσφιλεστάτων ἐλπίδων της.

Ἐν τούτοις ὁ Μάρκος βαρυαλγὴς καὶ αὐτὸς, ὡς ἡ μνηστὴ τοῦ ἦν ἐγκατέλιπεν, ἐσπευσεν ὁδομαῖος εἰς Σάμον, ὅπου οἱ τολμηρότεροι τῶν συμπολιτῶν τοῦ παρεσκευάζοντο ν' ἀνανεώσωσι καὶ αὖθις τὸν πρὸς τοὺς τυράννους ἀγῶνα.

Δὲν θέλομεν ἀπαριθμῆσαι τὰ ἄπειρα συμβάντα ἢ μᾶλλον τὴν μακρὰν σειράν τῶν δυστυχημάτων, ἅτινα ἐνάπλησαν τὰς ἐπιλοιπούς τοῦ ἥρωος ἡμέρας. Μετὰ ποι-

κίλας περιπετείας συνηνώθη ἐπὶ τέλους μετὰ τῶν ἡρώων ἐκείνων, οἵτινες εὐτόλμως καὶ καρτερικῶς ὑπερῆσπιζον τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν κατὰ τὴν ἀξιωματικόν ἐκείνην τοῦ Μεσολογγίου πολιορκίαν. Ἐκεῖ ἠγωνίσθη ἀνδρείως καὶ ἡρωϊκῶς· ὅτε δὲ ὁ ἐχθρὸς κατέλαβε τὸ φρούριον, εὗρέθη πλήρης τραυμάτων καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκπνέων τὴν τελευταίαν πνοήν. Ἀναίσθητος μετῆνέχθη εἰς πενιχρὰν ἀγροτικὴν οἰκίαν, ὅπου εὐσπλαγγνος χεὶρ ἐζήτησε νὰ παράσῃ αὐτῷ πᾶσαν παρηγορίαν, δυναμένην νὰ καταπραΰνῃ κατὰ τι τὴν πικρίαν τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ. Ἀλλὰ φεῦ! πᾶσα ἐλπίς ἀναβρώσεως ἀπέβη ματαία. Ὁ Μάρκος ἔμεινεν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας ἐντελῶς ἀναίσθητος. Τὴν τρίτην ὁ πυρετὸς κατηνύασθη ἐπὶ μικρὸν καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐβρίψε βλέμμα περὶ αὐτὸν κατηφές καὶ ἐταστικόν. Πόσον παράδοξον τῷ ἐφάνη, ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν μετὰ γηραλέου Τούρκου καὶ παιδίου, ὅπερ, καὶ τοι φέρον τουρκικὴν ἐνδυμασίαν, ἐφαίνετο ὅμως ἐκ τοῦ ἥθους καὶ τῆς γλώσσης Ἕλληνας.

Τὸ παιδίον ἐπλησίτισεν εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ.

Ὁ νέος θεράπων, εἰς οὗ τὰς φιλικὰς προσπάθειας ὁ Μάρκος ὤφειλε τὰ πάντα, εἶπε τότε περιπαθῶς· «Ὁ γέρον ἐκεῖνος εἶναι κύριός μου. Ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ δὲν δύναμαι νὰ ὁμιλήσω καθαρὰ· διότι δὲν εἶμαι Τούρκος, ἀλλ' Ἕλληνας τὸ γένος καὶ κάτοικος τῆς Χίου.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Μάρκος συγκινηθεὶς, παρηλθὼν ἤδη δύο ἔτη ἀφ' οὗ εἶδον τελευταῖον τὴν πόλιν ἐκείνην· ἀλλὰ διὰ τί ἐπαναφέρεις εἰς τὴν μνήμην μου τὰς λυπηρὰς ἐκείνας ἀναμνήσεις.

Φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάρκος διὰ λεπτῆς φωνῆς, εἰς σέ, ὡς Ἕλληνας, δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν τελευταίαν ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου παραγγελίαν. Λάβε τοῦτο. Περιέχει σύστημα κόμης προσφιλεστάτου εἰς ἐμὲ ὄντος. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ θανάτου προσψαύει ἤδη τοῦ σώματός μου· ἀλλὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς, ἃς ἔχω ἔν' ἀναπνεύσω τὸν ὀδυνηρὸν τοῦτον ἀέρα, θέλω μεταχειρισθῇ, ὅπως εὐλογήσω τὴν τάλαιναν Μαρίαν μου, εὐχαριστήσω δὲ καὶ σέ, ἀγαπητέ μου φίλε, διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ θερμὰς προσπάθειας καὶ τοὺς ἀγῶνάς σου.»

Ταῦτα δὲ λέγων παρετήρησεν ὅτι ὁ νέος εἶχε καταβληθῇ ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ ἔκλαιε πικρῶς.

Ἐζήτησε τότε μετὰ προσοχῆς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ παιδίου. Ἡ ἔντασις τῆς λύπης καὶ εἰδὸς τι ἐνστίκτου φυσικοῦ ἐβοήθησε τὴν μνήμην τοῦ. Ὅτε δὲ τὸ παιδίον ἔκλαιεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ, ὁ Μάρκος ἐξέβλαπεν ἀθηνῆ φωνὴν χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως· «Μαρία μου! Μαρία μου! εὐχαριστῶ τὸν Θεόν. Σ' ἐξαναβλέπω ἀκόμη μίαν φορὰν, πρὶν ἀποθάνω.» Καὶ ἔτεινε τὰς ἀδυνάτους χεῖράς τοῦ πρὸς τὴν ὡραίαν

μνηστήν του· εκείνη δὲ λαβοῦσα αὐτὰς κατέβρεξε δι' ἀφρόνων δακρύων, ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης συγκινήσεως ἀμφότεροι οὐδὲν ἡσθάνοντο τῶν περὶ αὐτοὺς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μάρκου εἶχον ἤδη σκοτισθῇ, τὰ χεῖλη ἀπέβαλλον βαθμηδὸν τὸ χρῶμα, καὶ ἡ δύναμις τοῦ λόγου ἐφάνετο ὅτι τὸν ἐγκατέλειπεν. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλῃς ἀγωνίας συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις τῆς ἀναχωρούσης ψυχῆς του, καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς εἶπεν· «Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ, Μαρία μου. Μὴ ἀπελπίζου. Ἐχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὴν εὐσπλαγγνίαν τοῦ Παντοδυνάμου. Αποθνήσκω ὑπὲρ πατρίδος. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἂς γλυκύνῃ τὴν δριμύτητα τῆς λύπης σου. Θέλομεν καὶ πάλιν συναντηθῇ εἰς ἄλλον κόσμον, ὅπου θέλομεν μένει ἀχώριστοι. Ἰγίαινε, ἄγγελέ μου, ὑγίαινε.» Ἡ φωνὴ του ἤδη ἐξέλειπε. Μικρὸς κλόνος ἐτάραξε τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ἐξέπνευσεν.

Ἡ Μαρία ἀνέφριξεν ἰδοῦσα τὸ πτώμα πεσὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἀλλ' ὁ ἔρως ἐξενίκησε τοὺς φόβους τῆς· ἐξέβαλε βὰθὺν στεναγμὸν, λεπτὴν κραυγὴν ἀγωνίας, καὶ ἀναπαύσασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἔρκαστοῦ τῆς, ἐδυθίσθη εἰς ἐλαφρὸν ὕπνον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε ἐξηγέρθη.

Ἐν Λονδίῳ, τῇ 6 Ἰουλίου 1863.

X. X.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Πρὸ ἐπτὰ περίπου μηνῶν τὸ Λονδίνον ἐδέχετο ἔνθουν τὴν ἡγεμονίδα Ἀλεξάνδραν, θυγατέρα τοῦ διαδόχου τοῦ βασικεῖος θρόνου πρίγκηπος Χριστιανοῦ, καὶ τὰ παράθυρα ἐνοικιάζοντο ἀντὶ πολλῶν λιρῶν καὶ ἐν τοῖς δρόμοις οὐδὲν ἄλλο ἐβλεπεσθῆναι ἢ κεφαλάς, θεωρεῖα καὶ ἔπειτα πάλιν κεφαλάς καὶ θεωρεῖα, ἄνθη, σημαῖας, οὐδὲν ἄλλο ἤκουεσθαι ἢ κρυγὰς, ἐνθουσιασμὸν, ἀνεκδιήγητον βόμβον. *Οἱ Καιροὶ* (Times), ἡφημερὶς τοῦ Λονδίνου, περιεῖχον τρεῖς καὶ εἰκοσάστυλον περιγραφὴν τῆς τελετῆς καὶ τρεῖς ἄρθρα πρὸς τιμὴν τῶν νεονύμφων· ὁ δὲ *Ἡλῖος* (Sun) ἐτυπώθη διὰ γλαυκῆς μελάνης καὶ ὅλα τὰ καταστήματα ἀνεξαιρέτως ἐκλείσθησαν τὸν ἡμέραν τοῦ γάμου (*).

Μετὰ ἐπτὰ περίπου μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, πολλῶν διάφορος, πολλῶν ἀνώτερος, πολλῶν μᾶλλον παράφορος ἐνθουσιασμὸς κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, δεχομένης τὸν ἀδελφὸν τῆς ἡγεμονίδος Ἀλεξάνδρου, τὸν υἱὸν τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ, τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Γεώργιον. Ἡ ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ἄγουσα ἐμυρμηκία, ἐν δὲ τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν ἄπειρον

πλῆθος συνωθεῖτο ὀπισθεν τῶν ἐνόπλων φραγμῶν καὶ διέσπα τὰς τῶν ἐθνοφυλάκων τάξεις, ὡς ποταμὸς ἐκχειλίζων διασπᾷ καὶ προχώματα καὶ φραγμούς. Τὸν ἐνθουσιασμὸν δὲν ἐβλεπεσθαι μόνον ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν δαφνοστόλιστον καὶ πολύχρωμον, ἐπὶ τῶν σημαίων ἐπιπετώμενον, διὰ τῶν ἀνεωγμένων παραθύρων πρὸς τὰς χρυσολαμπεῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας διαγελῶντα, τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐψηλάφεις, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸν ἀέρα, ὡς τρεῖς ἡμέρας πρότερον, ἡσθάνετο τὴν περικυκλοῦσάν σε ἀτμοσφαῖραν πνιγερὰν ὑπὸ ἀνησυχίας. Ἀνεγεννᾶτο ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ μορφή ἀνευιάζετο, ἀγαλλίασις δὲ περιχεῖτο ἐφ' ἅπαν τὸ πρόσωπον, ἐγέλασε δὲ τοῦ Ἑλλήνος ἡ φίλη καρδία. Αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἑσπέραν τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως, ὁλόκληρος λόχος ἐθνοφυλάκων συνελθὼν αὐθάρμητος ἐν τινὶ οἴνοπωλείῳ, ὅπως ὑγράνῃ τὴν χαρὰν αὐτοῦ, κατεσκεύασε μεταξὺ ποτηρίων τὸ ἐξῆς ἀφελέστατον, ἀλλὰ καὶ πικρὸν εἰς τὰς παρωχημένας ταιλαιπωρίας ὑπαινιγμὸν περιέχον, διςτιχόν·

Ὁ Βασιλεὺς μας ἔφθασε σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα

Κ' ἡσέχασε τοὺς Ἕλληνας ἀπ' τὴν πολλὰ ζαλάδα.

Καὶ ἐλθόντες ἐψάλλον αὐτὸ, πρὸς ζήτω πολλὰ ἀναμειγμένον, ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ταῦτα γράφοντος.

Μία ἀψὶς καὶ δύο τρόπαια ἐστήθησαν δαπάνῃ τοῦ δήμου καὶ τῆς ἐθνοφυλακῆς· καὶ ἡ μὲν ἀψὶς ἡγέρθη παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα, ὡσεὶ πύλη εἰσόδου, πρὸς δεξιὰν τῇ εἰσερχομένῳ λοξεύουσα καὶ μεμιγμένον τὸν δωρικὸν πρὸς σινικὸν τινὰ πῶς ξυθμὸν ἔχουσα, διότι τὸ ἐκατέρωθεν βρενθυόμενον δωρικὸν περιστύλιον συνήφθη ἐν μέσῳ διὰ πύργου ποικιλοῤῥύθμου πρὸς σινικὴν παγὸν ἢ ἐνετικὸν πύργον ὁμοιάζοντος· τὸ δὲ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας τρόπαιον ἱκανὴν τὴν τοῦ ἐγείραντος φιλοκαλίαν καταδεικνύει. Στήλη καλὴ ἐπὶ βάθρου καὶ βαθμίδων ἐστημένη καὶ ὑπὸ τεσσάρων ἀλληγορικῶν γυναικῶν κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας φρουρουμένη, ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς τέσσαρας ἀσπιδοφόρους γυναῖκας ἔχουσα καὶ ἐν ταῖς ἀσπίσιν ἐστεμμένον τὸ Γ, γαστρῶν θαλλουστῶν περιφόρητος, ἐκοσμήθη καὶ διὰ μικρῶν μὲν, ἀλλὰ κομφοτάτων τροπαίων, σημαῖαι δὲ ποικιλόχροισι ἐκυμάτιζον ἐπ' αὐτοῦ παντὶ ἀνέμῳ ἀναπεπταμέναι. Περὶ δὲ τὴν πλατεῖαν καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς πρὸς τὴν Ἀγίαν Τριάδα ὁδοῦ, ἱστοὶ σηματοφόροι ὑπὸ μυρτίνων ἐγκάρπων συνδεόμενοι, ἐστόλιζον ἔτι μᾶλλον τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως.

Ἀλλὰ πῶς νὰ περιγράψῃ τις ἀξίως τὸν ἐξωτερικὸν τῶν οἰκιῶν στολισμὸν, πῶς ν' ἀπαριθμήσῃ τὰ παράθυρα, πῶς τοὺς ἐξώστους, πῶς τὰς εἰκόνας καὶ τὰς προτομάς τοῦ εἰσερχομένου μονάρχου; Ναὶ μὲν τινες ἠπλώσαν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν ἐφαπλώματα, ἄλλοι σινδόνας, τινὲς δὲ καὶ φουστανέλλας, ἀλλὰ

(*) Τὸς φυλλάδ. 313 σελ. 15.